

Batussa empordanesa

La polèmica entre el conseller Nadal i l'escriptor Puigverd pel desdoblament de la C-31 mostra la insensibilitat del govern cap al paisatge en les obres públiques

Aquestes últimes setmanes, des de *La Vanguardia*, el poeta i escriptor empordanès Antoni Puigverd, ben conegut també per les seves intervencions a la ràdio i aparicions a TV3 (segurament no tant pels seus llibres), ha dirigit un parell d'andanades al gironí Joaquim Nadal –alcalde que fou d'aquesta ciutat–, actual conseller d'Obres Públiques i Política Territorial (PSC).

El nucli de la qüestió és el desdoblament de la carretera C-31 pel Baix Empordà, que l'articulista troba totalment innecessari, amb l'agreujant que «està destrossant el cor de l'Empordà». L'autor, en el segon dels seus articles, ja es cura en salut i diu, en efecte, el que tots sabem: l'Àtila governamental maltracta igualment moltes altres comarques, però si ell parla d'aquesta és perquè, a més de ser la pròpia, l'estima per la bellesa que compartim tots, alhora que posa en relleu el dalta baix geogràfic que viu de prop «per exigir més intel·ligència als nostres gestors públics pel que fa a tot el territori».

La polèmica ve de lluny, i un servidor, també en la meua condició de cronista, afegida a la d'indissimulat batallador contra totes les demències ecològiques que hem hagut de suportar els últims trenta anys (els de la democràcia, la llibertat i el *progrés* pels quals lluitàvem), ha viscut i, en certa manera, protagonitzat aquesta polèmica,

amb el resultat general que és de veure i que el lloable article de Puigverd –tot i parlar només d'un d'entre els molts casos possibles– detecta amb agudesia: entre l'ultraliberalisme i el *cinisme esquerranós*, l'Àtila depredador, interessat, megalòman, ignorant del bon gust i de les solucions senzilles (que no donen beneficis), continua cavalcant.

L'article de Puigverd té el seu interès, perquè és una crítica a fons sobre un dels molts aspectes criticables del partit majoritari de les esquerres de Catalunya, provinent d'algú que sap molt bé el que s'ha cuit en aquest partit, sobretot des d'aquesta àrea gironina, una de les més catalanistes del conjunt socialista i on, com en d'altres, els

“ La «cultura del no» es va inventar per desprestigijsar tots aquells que han gosat desactivar la complicitat econòmica d'uns i altres (al poder o a l'oposició) ”

seus elements més crítics han quedat arraconats.

De manera que, a la crítica genèrica de *cinisme esquerranós* i d'haver rebaixat considerablement els plantejaments socialistes, hi afegeix el que és una evidència sobre el territori: «Una repetida insensibilitat cap al paisatge.» Però és que aquest fet –de llarga trajectòria– també té la seva explicació ideològica i política, però sobretot electoral: el PSC –com l'antic PSUC– va fer-se gran (i així ho van voler els seus dirigents) gràcies, sobretot, al proletariat industrial que s'acumulà a

les grans ciutats, que anà votant aquests partits amb l'esperança d'una redempció pròxima, que féu guanyar imponents beneficis als sectors econòmics més espavilats, que creà l'estructura de la futura casta governant d'aquests partits i, en definitiva, fa trenta o quaranta anys, tot això de l'ecologia i el paisatge eren *cuentos xinos* de quatre somiadors desvagats que no estaven en la línia del *progrés*.

Ara estem al cap del carrer: ni economia social, ni paisatges agrícoles i humanitzats protegits, ni confiança en els antics venedors de *redempcions*, ni socialisme, ni sociabilitat.

Davant d'aquest panorama, que només podia generar una enèrgica rèplica popular (minvada al llarg dels anys per les diverses *crisis* del sistema i pel rentat del cervell col·lectiu per part del mateix sector dominant), aquest –amb CiU al capdavant– va inventar-se l'expressió *cultura del no* per desprestigijsar tots aquells –molts, arreu de Catalunya– que han gosat desactivar la complicitat econòmica d'uns i altres (al poder o a l'oposició), una complicitat que produeix estralls com el de l'Empordà.

Aquesta *cultura del no*, superficialment analitzada (tractada d'*ultraconservacionisme verd*), no té, però, el visiplau de Puigverd, que continua creient que cal satisfer «les necessitats generals» (com demana el tripartit i abans CiU) per evitar que el país vagi al col·lapse, justificant així «obres imprescindibles» com la MAT o l'AVE, que estan ocasionant, també, destruccions irreversibles, sense que als grups del no se'ls hagi donat l'ocasió de poder demostrar que són prescindibles. Però, és clar, això exigeix debat amb els qui no estan pel pensament únic i, sobretot, exigeix una sensibilitat ecològica al conseller gironí, que és la que Puigverd troba a faltar en el seu compatriota.